

ва сж все обекти! Ще се върнемъ и ще живѣемъ безъ обекти! Отъ Божествено гледище ще разрѣшаваме нѣщата. Само тогава ще ги разрѣшимъ правилно, и нѣма да имаме страхъ отъ нищо. Нѣкой казва: азъ безъ такова ядене не мога. Защо? По човѣшки живѣешъ, а при това минавашъ за култренъ. Че азъ като изямъ едно симидче, защо да не съмъ благодаренъ? Съ моето симидче, може би, 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже за тѣхъ е много туй симидче. Питамъ тогава, кой животъ е по-красивъ — този на пеперудата, или моятъ животъ? Животътъ който асимилира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубавъ отъ колкото живота който асимилира повече материя а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние отъ многото храна? Гдѣ е нашата сила днесъ? Кой би станалъ мъченикъ днесъ за Любовта? Всички треперятъ сега отъ страхъ, единъ на другъ нѣматъ вѣра. Когато единъ постъпва по единъ начинъ, всички му приписватъ качества, за които не знаятъ, дали сж въ дѣйствителностъ такива. Разбиране трѣбва, дълбоко разбиране на човѣшкия животъ! Азъ, казва нѣкой, го познавамъ, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тѣй, както и ти мислишъ. И тогава вие мязате на онзи руски мукалитинъ, който се прѣоблѣкълъ въ дрехитѣ на единъ руски генералъ и въ този си видъ се явява прѣдъ руския царъ и му казва: азъ зная, какво мислишъ ти сега. — Е, какво? Ти мислишъ, че азъ съмъ еди-кой си генералъ. Не, ти се заблуждавашъ, азъ не съмъ този генералъ. Открилъ значи. Ами че когато ти ме осждашъ за една моя постъпка, ти се излагашъ. Азъ не зная ли, какъвъ съмъ? Ако ти ми приписвашъ извѣстни